

state cōprehensibilis erat. Hic enim excessus ac-
toris sensus suapte natura acceptus potestate sen-
sus est quoniam addita ope alterius facultatis p-
cipitur. Verum ne censeas ob id omnino non pos-
se à sensu percipi, atq; impatibilem eē, quia separa-
tus nō potest percipi, sed erit solitarius & res qua-
dam per se potestate à sensu cōphēnsibilis. Nam
affectiones eas habet q̄ in sensum cadere possunt,
uerum ob paruitatem nequeunt sensum ferire,
acciere actū uero à sensu cōphēnsibilis erit, quā-
do ad reliquas partes accedet. Cum enim congre-
gantur ea quæ suapte natura separata potentia, so-
lum à sensu percipi poterant, quia ob tenuitātē
sensum actū mouere non possunt, tum ex his ori-
tur tantum quantum me hercule sensum actū mo-
uere potest. Non enim solum qualitate, uerū etiā
magnitudine potentia motus, qui fit in re sensu
cōphēnsibili actū percipitur ab eodem, uerum
nō ita ut uterq; iporū sit suapte natura à sensu cō-
prehēnsibilis, sed hoc modo quoniam cum hæc quæ
possunt cōphēndi à sensu ubi primū congerū-
tur, in unum cōferunt uniuerso ut percipiatur,
sed hæc ipsa non sunt ita cōprehensibilia actū ut
aliquando fieri per se possint sed tanq; partes. Erāt
enim partes rei quæ à sensu per se cōphēndeba-
tur, & posterior potentia erit qua partes sunt uni-
uerſæ, & à sensu cōprehensibiles sunt actus ea po-
testate quā habent, ut sentiri queant, cū separatæ
fuerint. Tum enim sensus eas cōprehendit, & ali-
quando sentit, & si non percipit eas tanq; actū se-
paratas, quæ cū demonstrauit hæc subiungit.

Cōtex. 60

Quasdam itaq; magnitudines ac affectiones
esse, quæ ex cur lateant ex quoniam modo sentiri ac
non sentiri queant diximus, cum porro tot in eadē
magnitudine inerint partes ut actū etiam, ex non
solum in uniuerso collocata, sed auulſæ ab eodē
sentiri possint has numero finitas esse necesse est.
Similiter, colores, saporēs, sonos finitos esse
oportet.

Com. 60.

Adiecit magnitudinē & affectiones quoniam nō
eo magnitudines sensum latēt quia sunt affectio-
nis expertes. Nam hoc modo æque affectiones ac
magnitudines obscuræ essent, atq; laterent. Dixit
autem (& cur) quia non propterea illæ magnitu-
dines effugiūt sensum quod sunt impatibiles, &
sine aliqua differentia sensui clara. Nam hoc mo-
do dubitatio esset an ea quæ sentiuntur, & patiū-
tur cōstent, ex his quæ nec sensui subiecta nec pa-
ribilia sunt, quod quidem uidebatur his, qui ar-
mos rerum omniū principia statuerunt, sed quia
affectionem habent quādam licet longe minore,
quā habet idem, quod à cæteris auulſum mu-
tare sensum possit, quo circa ubi diuidūtur ea, q̄

sensui subiecta sunt, non omnia in infinitum diui-
duntur, neq; partes quædam earum rerum, quæ
sentiunt, & sensus & affectionis expertes sunt. Quā-
do igitur hæc per se sensui obscuræ sunt, si ita fue-
rint coniunctæ, ut sensum citere queant, & non so-
lum id quod constat ex eis fuerit potestate sensu
cōphēnsibile, sed actū sentitur, tum eadē ni-
mirum partes uidentur aliquid uniuerso confer-
re, ut etiam unā cum uniuerso sentiri possint. Ve-
rum non ita in suo uniuerso collocatæ potestate
sentiri possint, ut ubi primū fuerint separatæ ab
illo, possint, per se sentiri, sed quādo continui ptes
tales ac rātę fuerint, ut nō solum conferre uniuers-
so uideātur, quia in eodem collocatę sentiri pos-
sunt. Sed cum fuerint tales, ut seorsum auulſæ à
toto actū sentiri queāt, tum eas sanē partes in ma-
gnitudine numero finitas esse oportebit. Non. n.
finita magnitudo secari potest, in tot immensas
infinitasq; magnitudines, neq; sectio in eiusmodi
partes, est ei sectioni persimilis, qua aliquid diui-
ditur in partes equales, quoniam si quis hoc mo-
do aliquid secaret non semper in minima diuide-
ret. Nam duplex est id quod potest sentiri, alterū
quidem sentiri potest, quia in uniuerso est, & ab
eo auelli nōdum potest, sed ubi fuerit separatū
sentiri potest, alterū uero, quod cōfert uniuers-
so, ut sentiatur, sed separatū ab illo per se solita-
riumq; sentiri non potest. Itaq; ea quæ ita in uni-
uerso collocantur, in quo possunt sentiri, ut ab eo-
dem uniuerso separata sentiri queant, finita sunt,
quemadmodū etiam sectio p æqualia termina-
tur, quādo quidem, continuum nequeat actū di-
uidi in ea quæ sint infinita sensui subiecta, quem
admodum neq; diuidi potest, in ipsa finita equa-
lia, quemadmodum igitur infinitæ partes atq; in
numerabiles i cōtinuo, potestate sunt, & nō actū,
ita etiam, quæ sentiri possunt, diuidenda potestā-
te sentiuntur, sed actū & solitaria non sentiūtur.
Item quemadmodum tot talesq; continui partes
sunt finitæ numero, ita etiam sunt finitę affectio-
nes, & quæ sentiuntur earum, & quæ diuidūtur,
diuisis partibus in quibus collocabātur numero
certo sunt constitutæ. Etenim quēadmodum nō
erat affectionum sectio in species cum diuiderēt,
unā cum magnitudinibus uel infinita uel in ipsa
infinita, ita tales affectiones nō suapte natura fini-
tæ uel infinitæ sunt. Ostendit ergo non quācūq;
continui sensum ferientis actū mouere sensum
neq; constitui posse magnitudines quæ sensibus
percipiātur ex his, quæ impatibilia sunt, & sensus,
& affectionis expertia, defenditq; omnem partem
rei quæ sensu cōprehēditur suapte natura sen-
sibus subiectam eē. Verum nolim existimes q; si
conceditur quādam magnitudinem esse solitariā,
quæ non sentitur, iccirco maximam quādam mo

Alex. Aphro. de sen.

H